

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: L.P., nar. ..., ..., *zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, IČ 70891168, Závodní 353 /88, 360 21 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného **ze dne 13.4.2016 č.j. 296/DS/16-4**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 2.12.2015 č.j. 19948/OD-P/15, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „***zákon o silničním provozu***“), pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.500,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce uvedl v žalobě, že se správní orgán nezabýval otázkou, jaká je v daném úseku maximální povolená rychlost, když značka směřující maximálně na 70 km/h je na videozáznamu až v čase 19:38:05 hod. Přitom rychlost byla měřena v čase od 19:38:46 hod. do 19:37:56 hod. Podle žalobce nemá uvedená maximální rychlost 70 km/h v měřeném úseku oporu ve spisu. Druhá námitka spočívala v tvrzení, že správní orgán neuvedl, na základě čeho dospěl k závěru, že rychlost byla měřena právě označeným rychloměrem. V žádném z úředních záznamů není uveden rychloměr typu Minispeed 2000, na videozáznamu pouze údaj o čísle 6263. Ověřovací list však svědčí měřidlu urč. čísla. Dále žalobce namítal, že digitální rychloměr neměří rychlost, nýbrž se jedná o videozařízení, které zachytí jedoucí vozidlo a zobrazuje údaje o času, datu, rychlosti a čísle rychloměru. Správní orgán tedy vycházel z maximální rychlosti měřicího vozidla, což žalobce považuje za chybný přístup. Žalobce v žalobě provedl výpočet průměrné rychlosti po sekundách. Vyšla mu průměrná rychlost 101 km/h nikoliv 104 km/h. Pokud se měřící vozidlo přiblíží k vozidlu měřenému, je rychlost měřicího vozidla vyšší, než rychlost u vozidla měřeného. V daném případě je podle žalobce zjevné, že na počátku měření bylo vozidlo na záznamu menší než na konci, proto se měřící vozidlo přiblížilo k vozidlu měřenému. Žalobce navrhl provést důkaz přeměření velikosti vozidla na začátku a na konci měření, za účelem prokázání, že se vozidlo měřící vozidlu měřenému přiblížilo. Dále bylo navrženo provést návod k obsluze za účelem zjištění, zda měření probíhalo v souladu s návodem k obsluze. Podle žalobce totiž nebyla splněna podmínka návodu k obsluze v měření neměnné rychlosti po dobu 10 s, neboť nejnižší rychlost v měřeném čase byla 99 km/h a nejvyšší 104 km/h. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán ve výroku napadeného rozhodnutí neupřesnil formu zavinění z nedbalosti vědomou či nevědomou. Dále v odůvodnění má žalobce za nepřezkoumatelné odůvodnění formy zavinění, neboť správní orgán nepředložil konkrétní úvahy vedoucí k závěru, že řidič vozidla jednal právě ve formě vědomé nedbalosti. Rovněž podle žalobce zjištění konkrétní míry zavinění má vliv na výši uložené sankce, neboť správní orgán má vždy povinnost přihlížet mimo jiné k míře zavinění ve smyslu §12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“) jde o okolnost, jíž je třeba vždy zohlednit. Odůvodnění sankce je podle žalobce v rozporu s § 12 přestupkového zákona, když žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 13.3.2008 č.j. 5As 51/2007-105, podle něhož rubem diskrečního oprávnění je povinnost správního orgánu volné úvahy užít, tedy zabývat se všemi hledisky, které zákon jako premisi takové úvahy stanoví a opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z nich skutková a právní zjištění. Podle žalobce správní orgán neuvedl, zda vyšší naměřené rychlosti považuje za polehčující či přitěžující okolnost a dále samotné překročení maximální povolené rychlosti podle žalobce subsumováno ve skutkové podstatě přestupku, tudíž tuto okolnost nelze hodnotit jako přitěžující, neboť zde došlo k porušení zásady dvojího přičítání. Pokud jde o evidenční kartu řidiče v době rozhodování správního orgánu, kdy byly podle žalobce všechny přestupky zahlazený, neboť od jejich spáchání uplynul již rok. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 28.2.2011 č.j. 8As 82/2010-55. Podle žalobce tedy evidenční karta řidiče nemohla být přitěžující okolností. Rovněž žalobce nesouhlasil se závěrem správního orgánu o vyhodnocení žalobce jako nedisciplinovaného řidiče, když žalobce disponuje řidičským oprávněním z roku 2000, tedy dopustil se šesti přestupků během patnácti let. Ale správní orgán nezjišťoval, kolik kilometrů žalobce najede, což má bezesporu vliv na počet všech možných přestupků. V neprospěch žalobce bylo podle

žalobce nesprávně hodnoceno jako přitěžující okolnost, že vozidlo bylo změřeno na obecně frekventované silnici. Správní orgán měl k dispozici videozáznam, podle něhož na předmětné silnici v době spáchání přestupku nebyl hustý provoz.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobní petit obsahuje námitky, které nebyly uplatněny v odvolání, proto se k nim mohl žalovaný vyjádřit až ve stanovisku k žalobě. Měření rychlosti probíhalo na silnici č. I/6, která je průjezdní komunikací obcí Karlovy Vary, a která dále po výjezdu z obce plynule pokračuje jako pozemní komunikace D6. Na každém připojení pozemní komunikace je umístěna dopravní značka označující nejvyšší dovolenou rychlost (viz. veřejně přístupné www.google.cz/maps). Podle žalovaného je tak nanejvýš nepravděpodobné, že by žalobce, ať už přijel od Prahy nebo od Chomutova, případně na silnici č. I./6 – průtah obcí Karlovy Vary – z některé z městských částí, neviděl svislou dopravní značku umístěnou po obou stranách dvoupruhové komunikace a upravující nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Žalovaný poukázal na list č. 3 správního spisu se založeným oznámením přestupku ze dne 27.10.2016, podle něhož měření bylo prováděno rychloměrem Microspeed 2000 a videozařízením Travimo, umístěným ve služebním vozidle PČR, značky Škoda Octavia v civilním provedení, a dále na list. č. 9 správního spisu obsahující ověřovací list k silničnímu rychloměru typu Minispeed 2000 ve vozidle Škoda Octavia včetně registrační značky vozidla. Podle žalovaného žalobce namítal, že měření bylo provedeno přístrojem, jehož ověření nebylo prokázáno, ale neuvádí, o co svoji domněnku opírá. Měření rychlosti bylo provedeno policisty služebně zařazenými na dopravní inspektorát, tedy složkou PČR, která se zabývá dohledem nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, měření rychlosti je jednou z činností dopravního inspektorátu, a tento dohled zabezpečuje policisty pro tuto činnost vyškolenými a poučenými.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku, podle něhož 28.9.2015 v 19:37:46 hod. až 19:37:56 hod. řídil osobní motorové vozidlo VW Passat Variant RZ ... v Karlových Varech na průtahu silnice I. třídy č. 6 ve směru na Sokolov v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 70km/h a byla mu po dobu 10 s měřena rychloměrem Minispeed 2000 s videozařízením Gesig Travimo, které je zabudováno ve služebním vozidle Policie České republiky (dále jen „PČR“) Škoda Octavia v civilním provedení, které shodně udržovalo rychlost se sledovaným vozidlem. Byla naměřena rychlost 100-104 km/h před odečtením odchylky. Jednalo se o překročení maximální povolené rychlosti v obci o 27-30 km/h po odečtení odchylky. Řidič s přestupkem nesouhlasil. Do oznámení se nevyjádřil, odmítl se podepsat. Podle úředního záznamu PČR ze 30.9.2015 šlo o měření na komunikaci I. třídy č. 6 průtah Karlovy Vary – Dolní Kamenná, směr Sokolov. Dále je součástí správního spisu evidenční karta řidiče týkající se žalobce a ověřovací list rychloměru Minispeed 2000 v.č. 13/1991 ze dne 9.2.2015 umístěného ve vozidle Škoda Octavia ... Dále je součástí spisu videozáznam zachycující průběh měření.

Při jednání dne 2.12.2015 svědek zakročující policista P.P. uvedl, že k žalobci nemá žádný vztah. Předmětného dne řídil služební motorové vozidlo Škoda Octavia v civilním provedení a jeho kolega obsluhoval silniční rychloměr Minispeed 2000. Tohoto dne v Karlových Varech na průtahu městem na ulici Pobřežní naproti benzinové stanici ÖMV ve směru na Sokolov v předmětném čase byla naměřena vozidlu VW Passat příslušné registrační značky maximální rychlost 104 km/h v místě, kde je dovolená maximální rychlost 70 km/h.

Svědék po dobu 10s měření dodržoval konstantní rychlost a vzdálenost za vozidlem. Svědek potvrdil, že byl k používání silničního rychloměru typu Minispeed 2000 řádně proškolen a měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Před prováděním měření rychlosti provedl kontrolu tlaku v pneumatikách u služebního vozidla a kontrolu rychloměru provedla jeho kolegyně. Vozidlo zastavili až na sjezdu z kruhového objezdu do části obce Karlovy Vary-Rybáře. Svědek řešil přestupek, přičemž řidič byl ve vozidle sám. Do zastavení ho měli neustále na dohled. Řidič s přestupkem nesouhlasil, oznámení odmítl podepsat.

Svědčce policistka M. rovněž potvrdila, že nemá žádný vztah k žalobci. Předmětného dne sloužila s kolegou, který řídil služební vozidlo a ona jako spolujezdec a velitel hlídky obsluhovala silniční rychloměr Minispeed 2000. Na komunikaci v Karlových Varech na průtahu městem naproti benzinové stanici ÖMV ve směru na Sokolov v předmětném časovém intervalu naměřila vozidlu VW Passat příslušné registrační značky v okamžiku, když služební vozidlo se zdržovalo po dobu 10 s konstantní rychlost za vozidlem, kdy byla naměřena nejvyšší rychlost 104 km/h v místě, kde je maximální povolená rychlost 70 km/h. K používání silničního rychloměru Minispeed 2000 byla řádně proškolená k obsluze rychloměru a s interním předpisem. Vozidlo zastavili až u sjezdu na kruhový objezd do části obce Karlovy Vary-Rybáře. Po celou dobu měli vozidlo stále na dohled a kolega řešil přestupek, jemuž byla svědkyně přítomna. Řidič byl ve vozidle sám. Od kolegy se dozvěděla, že řidič oznámení odmítl podepsat a na místě se nevyjadřoval, s přestupkem nesouhlasil.

V rozhodnutí ve věci samé správní orgán I. stupně konstatoval, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti prokazuje pořízený videozáznam na CD, z něhož je zřejmé, že byla vozidlu naměřena nejvyšší rychlost jízdy 104 km/h v čase od 19:37:46 hod. do 19:37:56 hod. Správní orgán provedl odečtení možné odchylky měřicího zařízení při rychlostech, která je při rychlostech nad 100 km/h 3% z naměřené rychlosti. Byla jako skutečná rychlost stanovena rychlost 100 km/h, tedy řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 30 km/h. Na videozáznamu je viditelná registrační značka vozidla. Měření bylo provedeno silničním rychloměrem typu Minispeed 2000 v.č. 13/1991 zařízením Gesig Travimo, kdy ověřená kopie ověřovacího listu tohoto rychloměru je založena ve spise. Z výsledku policistů je zřejmé, že žalobce překročil rychlost v obci o 30 km/h. Výpovědi policistů korespondují i s úředním záznamem, který sepsali po provedení zákroku i navzájem mezi sebou. Jejich výpovědi jsou logické a logicky vysvětlují průběh zákroku. Správní orgán je vyhodnotil jako věrohodné. Policisté mimo jiné uvedli, že jsou bez vztahu k obviněnému, přičemž veřejní činitelé vypovídali ve svých výpovědích pod hrozbou daleko vyšších sankcí v případě nepravdivé nebo neúplně výpovědi, než osoba nepožívající práva a zejména povinnosti veřejného činitele. Policisté na rozdíl od obviněného neměli na výsledku ve věci jakýkoliv zájem a vykonávali jen svoji služební povinnost. K měření rychlosti bylo použito zařízení Gesig Travimo, které měří rychlost měřicího vozidla, nikoliv měřeného. Jízda měřeného vozidla je však zaznamenána kamerou, kde je součástí údaj o rychlosti měřicího vozidla. Obrazový záznam, na němž je zachycen průběh jízdy měřeného vozidla spolu s údajem měřicího vozidla, pak představuje dostatečný podklad pro posouzení, zda měřené vozidlo překročilo nejvyšší dovolenou rychlost. I když záznam neumožňuje určit rychlost měřeného vozidla, přesto způsobem nevyvolávajícím pochybnosti umožňuje posoudit, zda měřené vozidlo překročilo povolenou rychlost. I při zohlednění možné odchylky záznam bezpečně prokazuje, že vozidlo žalobce jelo vyšší rychlostí než je dovolenou, tedy v daném úseku 70 km/h. Za situace, kdy

vozidlo obviněného dle videozáznamu se pohybovalo přibližně stejnou rychlostí jako vozidlo měřící, nelze tvrdit, že by se vozidlo obviněného pohybovalo nižší rychlostí než měřené a tedy, že se obviněný přestupku nedopustil. Videozáznam zohledňuje, že obviněný se přestupku dopouštěl po celou dobu, po kterou ve vymezeném úseku pozemní komunikace překračoval nejvyšší dovolenou rychlost. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že překročení rychlosti bylo velmi významné 104 km/h a rovněž po spočítání odchylky překročení o 30 km/h. Lze tedy vyloučit, že by provozní podmínky měřícího zařízení vůbec mohly mít vliv na měření tak významný, že by nebyla naplněna skutková podstata přestupku. Policistka M. mimo jiné uvedla, že byla proškolená k používání rychloměru a měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Správní orgán nepochybuje o správnosti nastavení silničního rychloměru a o provedení správního měření. Pokud jde o závažnost přestupku, spatřuje ji správní orgán ve vyšší rychlosti, jíž v daném období žalobce jel a kterou hodnotí správní orgán jako projev nekázně v silničním provozu, neboť překročení nejvyšší rychlosti dovolené se prodlužuje dráha potřebná k zastavení vozidla, což může vyústit v přímé ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Formu zavinění hodnotí správní orgán jako vědomou nedbalost, neboť obviněný věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů měl za to, že tento zájem neohrozí. Správní orgán zhodnotil také, že v důsledku protiprávního jednání žalobce nedošlo k nevratným následkům, a to bylo zhodnoceno v jeho prospěch. Správní orgán přihlédl i k evidenční kartě řidiče, v němž má žalobce právně relevantní záznamy ze dne 16.4.2013 a 23.6.2014 za obdobné jednání, tedy tato skutečnost byla vzata k jeho tíži, neboť se u žalobce jedná o ojedinělé vybočení a ani dosavadní tresty neodradily žalobce od dalšího protiprávního jednání. Dále bylo z evidenční karty zjištěno, že má žalobce ještě čtyři přestupky, tato skutečnost však nebyla s ohledem na dobu, která od záznamu uplynula, brána jako okolnost, která by měla vliv na druh a výši sankce. Obviněného správní orgán zhodnotil jako nedisciplinovaného řidiče, což je patrné z evidenční karty, kde je celkem šest přestupků. Místo spáchání bylo zhodnoceno jako místo s velkou frekvencí motorových vozidel, kdy ke spáchání přestupku došlo v noční době na pozemní komunikaci I. třídy č. 6 v obci Karlovy Vary na průtahu městem naproti benzinové čerpací stanici ÖMV ve směru na Sokolov. Jedná se o hlavní tah přes obec Karlovy Vary ve směru z Chomutova, Božího Daru nebo od Prahy ve směru na Sokolov. V této době mohl žalobce ohrozit bezpečnost ostatních účastníků na pozemní komunikaci.

Ve vyjádření žalobce ze dne 6.12.2015, resp. jeho zmocněnce, se uvádí, že na snímcích pořízených z videozáznamu je zřejmé, že v měřeném úseku se policejní vozidlo přiblížilo měřenému, a proto se policejní vozidlo nutně pohybovalo rychleji než měřené. Proto má žalobce změřenou rychlost za chybnou.

Dále žalobce podal odvolání, které přes výzvu nedoplnil o odvolací důvody.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce se po vydání rozhodnutí vyjádřil k podkladům rozhodnutí a jeho námitkám zaujal žalovaný stanovisko. Žalovaný má za to, že důkaz provedený videozáznamem správní orgán I. stupně vyhodnotil jako relevantní důkaz. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti se v rámci přestupkového řízení neposuzuje jako matematický průměr naměřených rychlostí. Žalobci bylo dáno k tíži překročení nejvyšší dovolené rychlosti, tím byla naměřená rychlost 104 km/h, před odečtem

toleranční hodnoty na nepřesnosti měření.

Soud žalobu neshledal důvodnou.

K první námitce soud má za to, že bylo dostatečně prokázáno, že maximální dovolená rychlost se v měřeném úseku je 70 km/h, neboť to jednoznačně a výslovně potvrdili jak policisté, tak to také vyplývá z oznámení o přestupku, do něhož měl žalobce možnost se vyjádřit, což neučinil. Nadto nelze přehlédnout, že tuto skutkovou námitku žalobce po celé správní řízení nevzněsl, uplatnil ji až v žalobě. Soud má na základě důkazů obsažených ve spise za bez důvodných pochybností prokázané, že měření bylo provedeno v úseku s maximální dovolenou rychlostí 70km/h.

Soud neuznal ani tvrzení žalobce (rovněž uplatněné poprvé v žalobě, tedy s odstupem mnoha měsíců od spáchání přestupku), že nebylo prokázáno, že měření probíhalo právě označeným rychloměrem, k němuž je ve správním spise založen ověřovací list. Ze správního spisu vyplývá, že ověřovací list k zařízení Minispeed 2000 výr. č. 13/1991 je umístěn ve služebním vozidle PČR Škoda Octavia RZ ... a ze spisu jasně vyplývá, že měření probíhalo za pomoci měřicího zařízení Minispeed 2000 umístěného ve služebním vozidle PČR Škoda Octavia. Tvrzení žalobce, že se nemuselo jednat o totéž vozidlo, tak hodnotí soud jako ničím nepodložené u účelové.

Za nepodložené považuje soud také tvrzení žalobce, že nelze vycházet z maximální naměřené rychlosti, nýbrž z rychlosti průměrné, kterou si nadto vypočetl sám žalobce. Navržený důkaz čtením návodu k obsluze soud neprováděl pro nadbytečnost, neboť dle názoru soudu byla změřená rychlost jasně prokázána videozáznamem, přičemž se současně zřejmé, že v rozhodném čase 10s, tj. od 19:37:46 hod až do 19:37:56 byla vzdálenost mezi měřeným a měřícím vozidlem stabilní, proto je i výsledek měření platný a použitelný. Navržený důkaz přeměření velikosti vozidla soud také neprováděl, neboť přehrávání videozáznamu bylo součástí dokazování již před správním orgánem. Nadto k tvrzení o nesprávném měření soud připomíná, že se jednalo o zařízení, které bylo schváleno Českým meteorologickým institutem, a současně bylo prokázáno svědeckými výpověďmi, že obsluha rychloměru byla proškolená k obsluze tohoto zařízení, tudíž nevynikly žádné pochybnosti o tom, že bylo provedeno správné měření v souladu s návodem k obsluze.

Závěr správního orgánu o spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti považuje soud za správný a dostatečně odůvodněný, neboť jednoznačně žalobce je osoba disponující řidičským oprávněním, které je tudíž na základě toho známo, že při řízení vozidla je nutné dodržovat předepsanou rychlost, což nečinil, a jednalo se o tak výrazné překročení, že si žalobce musel být vědom. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí pak v souladu s § 77 a § 3 zákona o přestupcích postačuje uvedení formy zavinění - nedbalostní.

Soud shledal i odůvodnění výše sankce v souladu se zákonem, když správní orgán prvního stupně správně zohlednil v souladu s § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., závažnost přestupku, což nepředstavuje samo o sobě porušení zákazu dvojího přičítání.

Z výše shrnutého obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je také podle názoru

soudu jednoznačně zřejmé, že správní orgán hodnotil okolnost, že se jednalo o místo s obecně vyšší hustotou účastníků silničního provozu v neprospěch žalobce, stejně jako vyšší míru překročení rychlosti v rámci dané skutkové podstaty. Zohlednění míry překročení jako okolnosti přitěžující není porušením zásady dvojího přičítání, jak tvrdí žalobce v žalobě. Dle názoru soudu lze přihlížet i k tomu, zda se jedná o místo, kde bývá vyšší hustota provozu, neboť jde o tzv. okolnost obecně přitěžující.

K tvrzení žalobce, že nebylo možné přihlížet k předchozím záznamům v evidenční kartě řidiče starším jeden rok, neboť přestupky již byly zahlazeny, soud uvádí, že institut zahlazení odsouzení je výhradně institutem trestněprávním a k zahlazení odsouzení dochází až na základě podané žádosti, nikoli ex lege, proto bez dalšího nelze tento institut aplikovat analogicky na správní trestání. Podle rozsudku NSS ze dne 21.7.2016 čj. 7 As 40/2016 - 40 „z judikatury správních soudů nevyplývá, že by při správním trestání nebylo možno nikterak zohlednit, že účastník řízení v minulosti spáchal obdobný přestupek“.

Žalobci je nutno přisvědčit v tom, že není přezkoumatelná úvaha správního orgánu prvního stupně v rozhodnutí ohledně toho, zda zohlednil pouze spáchání přestupků ze dne a k dalším čtyřem starším záznamům nebylo přihlíženo, když tomuto závěru odporuje další tvrzení správního orgánu, že hodnotí žalobce jako nedisciplinovaného řidiče, který spáchal celkem šest přestupků. Toto dílčí nesprávné odůvodnění prvostupňového správního orgánu nemá dle názoru soudu vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť je z tohoto zřejmé, že správní orgán v neprospěch žalobce zohlednil recidivní chování žalobce. S ohledem na to, že správní orgán v neprospěch žalobce zohlednil i další okolnost, vyšší míru překročení povolené rychlosti, ob stojí jinak dostatečně podrobné odůvodnění výše uložené sankce, když pokuta byla uložena zhruba v polovině zákonné sazby, která podle tehdy platného ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb. byla od 2500,-Kč do 5000,-Kč.

Soud neuznal tvrzení žalobce, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností a že správně nevyhodnotily provedené důkazy. V souladu s ust. § 3 správního řádu byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně provedl ve věci dokazování, přičemž ve skutkovém zjištění nevznikly žádné rozpory. Soud není v pozici úplné apelace, soud přezkoumával zákonnost napadeného rozhodnutí, z pohledu provedeného správního řízení bylo shledáno, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 12. června 2017

Za správnost vyhotovení:
Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková
samosoudkyně